

#02
απρίλιος 2022

ΑΤΑΚΤΗ
ΕΚΔΟΣΗ ΔΡΟΜΟΥ
ANTIFALAB.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΠΑΝΤΟΥ

Ο ΕΧΘΡΟΣ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ

Το antifa lab είναι μια αντιφασιστική ομάδα που δημιουργήθηκε τον Σεπτέμβρη του '08. Κινείται στο δρόμο με αφίσες, κείμενα και συνθήματα σε τοίχους. Αναγνωρίζοντας πως πίσω από κάθε κρατικά οργανωμένη κρίση, κρύβεται η ευκαιρία μιας εκ νέου υποτίμησης των ζών της εργατικής τάξης, δρα συστηματικά ενάντια σε κάθε μορφή φασισμού. Δεν σχετίζεται με θεσμικούς, μιντιακούς ή κομματικούς, φορείς -ούτε ψήνεται να το κάνει στο μέλλον.

Τα μέλη της ζουν, δουλεύουν και γυρίζουν στην αθηναϊκή μητρόπολη.

Μπορείς να μας βρεις στο antifalab@yahoo.gr και στο www.antifacommunity.gr/lab.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΤΗΣ ΑΥΤΟΝΟΜΗΣ ΣΚΕΨΗΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ

- Στους καιρούς της καθολικής υπονόμευσής της

Και ξαφνικά οι υποτελείς (και) στα μέρη μας παραδίδονται ολοσχερώς στο θέαμα του πολέμου. Όπως ακριβώς, δύο χρόνια τώρα, τσακίζονται διανοητικά και ψυχοσυναισθηματικά μέσα στην ένταση του θεάματος της «πανδημίας». Όπως ακριβώς, μια δεκαετία πριν παραδόθηκαν στους κρατικούς λόγους της «οικονομικής κρίσης». Κάθε μία τέτοια οπισθοχώρηση είναι καταδικασμένη να κουβαλά τις ιδιαίτερες συνέπειες της: οι «μεμονωμένοι εργοδότες» που μας κόβουν τους μισθούς βαφτίζονται σύμμαχοι ενάντια στα «μνημόνια», την «Merkel» και το «ΔΝΤ»· οι τηλεγιατροί, οι λοιμωξιολόγοι και οι μπάτσοι που μας κλειδώνουν σπίτια μας και μας επιβάλλουν ένα σωρό αντικοινωνικές ρυθμίσεις και απαγορεύσεις γίνονται σύντροφοι στον «πόλεμο ενάντια στον αόρατο εχθρό»· και η ελληνική συμμετοχή στον παγκόσμιο πόλεμο (μέσα από την αποστολή πολεμικού υλικού, μέσα από την επέκταση του καθεστώτος των στρατιωτικών βάσεων στην επικράτεια, μέσα στην αδιαλλαξία του «ό,τι επιτάσσει το εθνικό συμφέρον») μπορεί να έχει σαν επίσημο soundtrack το «give peace a chance». Υπάρχει, ωστόσο, μια κοινή συνισταμένη σε όλα τα παραπάνω: είναι τα μυαλά και τα σώματα που βομβαρδίζονται από ζωντανές ροές ειδήσεων και ξερνάνε κάθε λογής βολικές βεβαιότητες πάντοτε συμβατές με την (αριστερή ή δεξιά) κρατική γραμμή. Τα social media είναι ο κατεξοχόν τόπος που λαμβάνει χώρα αυτό το ξέρασμα. Τα περιεχόμενα αυτού του έντυπου που κρατάς στα χέρια σου δεν θέλουν να στριμωχτούν κάπου μέσα σε αυτόν το κυλό, δεν θυμίζουν τις εξυπνάδες σε διαδικτυακούς τοίχους και δεν (ανα)μετριώνται μέσω likes και reactions. Το έντυπο που κρατάς στα χέρια σου κουβαλά υπερήφανα στο πετσί του το στίγμα της αυτόνομης, στη σκέψη και στη δράση, οργάνωσης: αυτό θα πει πως οι άνθρωποι που βρισκόμαστε πίσω από την έκδοσή του, η πολιτική συνέλευση του Antifa LAB δηλαδή, συζητάμε, διαφωνούμε, συμφωνούμε, χρηματοδοτούμε και τυπώνουμε αυτό το έντυπο κόντρα στις ακατάσχετες ατομικιστικές φλυαρίες, με εμπιστοσύνη στις συλλογικές μας δυνατότητες. Γιατί μόνο τέτοιου είδους μπορούν να είναι οι κόντρες ενάντια στην εποχή μας: όχι μόνο ενάντια στο ρατσισμό, το σεξισμό, τον πατριωτισμό και το μιλιταρισμό αλλά και ενάντια στην απομόνωση, τη μοιρολατρεία, την αναισθησία και την κρατική οργάνωση της σύγχυσης. Γιατί τέτοια είναι τα σώματα και τα μυαλά που μπορούν να σκώσουν αυτές τις κόντρες: όχι ψηφιακά αναγας και αλγοριθμικές σχέσεις, **αλλά προλετάρεις και προλετάριοι που τριγυρνάνε στους δρόμους μιας πόλης που ακόμη τους (μας) ανήκει.**

ΠΡΟΣΟΧΗ-ΑΝΑΠΑΥΣΗ-ΠΡΟΣΟΧΗ-ΑΝΑΠΑΥΣΗ-ΠΡΟΣΟΧΗ-ΑΝΑΠΑΥΣΗ-ΠΡΟΣΟΧΗ-ΑΝΑΠΑΥΣΗ-ΠΡΟΣΟΧΗ

Το να τρέχεις σαν την παλαβή, να αποφεύγεις εμπόδια και τέρατα, μετά να προχωράς στην επόμενη πίστα και τούμπαλι, μπορεί να είναι και διασκεδαστικό όταν το κάνεις περιστασιακά κουμαντάροντας ένα ψηφιακό ανθρωπάκι σε βίντεο γκέιμ. Το να μοιάζει όμως η καθημερινή ζωή όλο και περισσότερο με αυτή την περιγραφή, είναι εφιαλτικό! Γι'αυτό και τα πιο εύκολα αντανακλαστικά από τους υποτελείς είναι η απώθηση και η λήθη.

Σε αυτά τα πλαίσια, μία πρώτη λογική αντίδραση σε σχέση με την διαφαινόμενη "χαλάρωση των μέτρων" -από όσους τουλάχιστον δεν την είχαν δει ΟΥΚάδες κατά του αόρατου εχθρού- είναι η ανακούφιση. Μία εσάνς του τύπου "μπόρα ήταν και πέρασε, πάμε γι' άλλα τώρα".

Είναι όμως έτσι;

Από τον Μάρτιο του 2020 που αυτός ο πολυσυζητημένος ιός παρείσφρησε στην γηραιά ήπειρο, ξεκίνησε η μεγαλύτερη άτυπη στρατιωτική άσκηση που είχε δει μέχρι τότε αυτό το κομμάτι του πλανήτη, συγκρινόμενη ίσως μόνο με όσα έλαβαν χώρα στις δυτικές μητροπόλεις από τον Σεπτέμβριο του 2001 στο όνομα ενός άλλου εχθρού τότε: του ισλαμιστή τρομοκράτη. Αυτή τη φορά δεν ήταν οι αρβύλες των στρατόματσων στο φόντο, αλλά η μασκοφορία, οι αριθμοί κρουσμάτων και κάτι γιατροί.

Πού κολλάνε όλα αυτά;

Αν έχουμε μάθει κάτι, είναι πως τα κράτη και τα αφεντικά τους δεν αφήνουν ανεκμετάλλευτες τέτοιες μαζικές εκπαιδεύσεις των υπηκόων τους. Γιατί, πολύ απλά, αλλιώς δεν θα τις οργάνωναν εξ αρχής. Και ενώ μπαίνουμε πιο δυνατά στη φάση που ο "πόλεμος ενάντια στον αόρατο εχθρό" συναντιέται όλο και περισσότερο με τον άλλο πόλεμο, τον σκέτο, να μερικά μόνο

από τα κουσούρια που μας άφησε για δώρο όλη η προηγούμενη φάση:

1. Διακυβέρνηση μέσω μεγα-φόβων και απαντών "κρίσεων".
2. Κοινωνική / ατομική ευθύνη και τιμωρία όσων έχουν τις αντίστοιχες "κακές συμπεριφορές". Από τη γνωστή ερώτηση "εμβολιασμένοι είστε;" για να πιάσεις μια δουλειά, μέχρι τις συζητήσεις για το ποιοι τελικά "δικαιούνται" νοσοκομειακή περίθαλψη.
3. Ψηφιακό φακέλωμα: η καταγραφή των "εμβολιασμένων" (άρα και των "ανεμβολιαστων") άνοιξε τον δρόμο στην οργάνωση μίας τεράστιας βάσης δεδομένων μέσω της οποίας επικοινωνούν μεταξύ τους όλοι οι "προστάτες της υγείας μας": από το εκάστοτε υπουργείο μέχρι το αφεντικό, την τράπεζα και τον ασφαλιστή.
4. Ό,τι επιστρατεύτηκε τον προηγούμενο καιρό (απαγόρευση κυκλοφορίας, πρόστιμα, σκανάρισμα κ.α.) παραμένει πάντα στο οπλοστάσιο για όταν "κρίνεται αναγκαίο".
5. Υποτίμηση της εργασίας και αντικατάσταση κομματιών του μισθού από επιδόματα/δελτία.
6. Αξιολόγηση της καθημερινής ζωής και, άρα, των κατάλληλων μέσων "βελτίωσής" της, μέσα από δείκτες. (Αναφέρονται πλέον συχνά στα λύματα των πόλεων και τις τόσο χρήσιμες πληροφορίες που αυτά μας δίνουν: οι καλοί ρουφιάνοι βουτάνε μέχρι και μέσα στα σκατά για τα αφεντικά τους.)
7. Εγκαθίδρυση του γνωστού πλέον άνοιξε-κλείσε. Άι να δούμε τι η επόμενη χρόνια θα μας φέρει.

Δεν τα λες και λίγα για δύο χρονάκια...

Θα βάλουμε και ένα όγδοο όμως: **Μέσα σε όλα αυτά τα σκατά, κοιτάξαμε τους εχθρούς μας κατάματα και ξανα-γνωρίσαμε αυτούς και αυτές που πρέπει να κρατάμε δίπλα μας. Όσο καταγιγιστική ήταν η επίθεση στα μυαλά και τις τσέπες μας -από δεξιούς και αριστερούς ταυτόχρονα- άλλο τόσο φάνηκε ότι η τάξη μας έχει χιλιάδες τρόπους να πάει κόντρα στον κάθε είδους μιληταρισμό. Από εκεί κρατάμε, από εκεί συνεχίζουμε.**

Μη βιαστείτε να μας πείτε τίποτα “συνωμοσιολόγους” που ανατρέχουμε στο μακρινό 2001 και τον “πόλεμο ενάντια στην τρομοκρατία”, για να δείξουμε ότι οι σημαντικότερες για τα αφεντικά πτυχές των “καταστάσεων έκτακτης ανάγκης” τείνουν να μονιμοποιούνται. Πάρτε για παράδειγμα το περιβόητο Patriot act: μία έκτακτη νομοθετική πράξη που στην ουσία παρέδιδε και με τη βούλα τεράστιες εξουσίες στο στρατιωτικό-αστυνομικό σύμπλεγμα των ΗΠΑ, με ό,τι αυτό συνεπάγεται: από τα πεδία του πολέμου στη μέση ανατολή μέχρι το εσωτερικό των αμερικανικών και όχι μόνο κοινωνιών. Το ίδιο το Patriot act τυπικά “έληξε” με τα χίλια ζόρια το 2020(!). Όμως, το ομπαμικό παιδί του, το Freedom act, όχι απλά δεν έληξε στην ώρα του, αλλά στις 11 Μαρτίου 2020 πήρε επέκταση επ’αόριστον “λόγω covid”.

Δύο συμπεράσματα: Το ένα είναι ότι όταν συνδέουμε τη Νέα Υόρκη του 01’ με το Bergamo του 20’, είμαστε τόσο “ανορθολογικοί” όσο και τα μέλη της αμερικάνικης βουλής και γερουσίας που αποφάσισαν την επέκταση της παραπάνω νομοθετικής πράξης (όχι, δεν ήταν μόνο οι τραμπικοί). Το δεύτερο είναι ότι επιτέλους λύθηκε το μυστήριο για το γούστο των ντόπιων κυβερνώντων στο branding: το “freedom act” έχει και κάποια κοινά με την “επιχείριση ελευθερία”.
αρκεί να θέλει να τα δει κανείς.

**ΑΠΟ ΠΟΛΕΜΟ ΣΕ ΠΟΛΕΜΟ;
ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ!**

“Ποιο είναι το μειονέκτημα του να φοράς μάσκα;” αναρωπιόταν ένα αφεντικό πλανητικής εμβέλειας σε μία συνέντευξή του. Και συνέχιζε ειρωνευόμενος: “Θα πρέπει να είναι σκληρό, είναι σκληρά πράγματα αυτά. Όπως ας πούμε το ότι πρέπει να φοράς παντελόνι. Τόσο σκληρές είναι αυτές οι κοινωνίες που σε αναγκάζουν να φοράς παντελόνι, δεν καταλαβαίνω γιατί είναι τόσο σκληρές.”

Αν αφήσουμε στην άκρη τα πραγματικά “μειονεκτήματα” που έχει η μασκοφορία, είναι αξιοπρόσεκτο το πώς πήγαμε απ’την τρέλα με τα γάντια, στο να προσπαθούν να πείσουν για τα οφέλη της μάσκας, στην υποχρεωτική μασκοφορία και τώρα σε κάτι του τύπου: “ποιο είναι το πρόβλημα; Είναι καλύτερα να φοράς παρά να μη φοράς. Οπότε φόρα!” Και κάπως έτσι, οι κούκλες μανεκέν στη βιτρίνα με τη μάσκα τοποθετημένη σαν ένα ακόμα αξεσουάρ, παύουν να αποτελούν μία δυστοπική εικόνα απ’το μέλλον και φτάνουν να είναι στιγμιότυπο της θαυμαστής καινούριας “ορθολογικότητας”:

“τι γκρινιάζεις ρε φίλε, παντελόνι δε φοράς εσύ;”

**Υ.Γ. ΕΧΟΥΜΕ ΑΝΟΙΧΤΟΥΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕ
ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ “ΠΑΝΤΕΛΟΝΑΤΟΥΣ” ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ
ΚΟΣΜΟΥ.**

MAKE LOOTING
OLYMPIC

Τα κράτη και τα αφεντικά τους είναι αποφασισμένοι να μας πάνε δεξί-αριστερό από “κρίση” σε “κρίση”. Αυτό δε συμβαίνει επειδή είναι σατανικοί. Πολύ απλά, είναι κερδοφόρο για αυτούς και ακριβώς το αντίθετο για εμάς.

Πέραν της “κλιματικής κρίσης” μαζί με όλα τα ξαδερφάκια της, που φαίνεται ότι θα μας στοιχειώνουν μόνιμα από δω και πέρα, πέραν της “γεωπολιτικής κρίσης” όπως ειπώθηκε πρόσφατα απ’τον πρωθυπουργό της χώρας, πέραν της “ενεργειακής κρίσης” όπως ονομάζουν τελευταία το να είναι ο λογαριασμός της ΔΕΗ διπλάσιος απ’τον μισθό, αν το είχαν φέρει στα προποζιδικα θα παίζαμε και την “κρίση τροφίμων”. Ακραίες αυξήσεις στις τιμές, ελλείψεις στα εργοστάσια και στα ράφια, ειδικό φόρο, σοκ, δέος και πάει λέγοντας. Και αν κρίνουμε απ’τα τελευταία δύο χρόνια, μπορούμε να φανταστούμε κάποιες “λύσεις” που θα σκαρφιστούν για να μας γλυτώσουν απ’το κακό - η καθημερινή ζωή του παγκόσμιου προλεταριάτου είναι στο στόχαστρο!

Θα πρέπει να ετοιμαζόμαστε και μεις λοιπόν με κάποιες δικές μας λύσεις: η φωτό απεικονίζει μία τέτοια προτροπή, σε μορφή βαψιματικής στένσιλ, έξω από γνωστή αλυσίδα σούπερ μάρκετ. Οι εμπνευστές δεν ήταν τίποτα ειδικό των τροφίμων (τροφιμολόγοι;), αλλά δικά μας παιδιά, το απίτα shalala- Shop lift & go λοιπόν. Μπίγκες, ψείρισες, έφυγες.

Όχι, δεν είναι καν κοντά στο να είναι αρκετό. Και κρίση, ανάμεσα σε άλλα, σημαίνει μπάτσσι παντού. Όμως, όταν παράγουμε όλο τον πλούτο αυτό του κόσμου και τα αφεντικά μας τον κλέβουν όλο και πιο απροκάλυπτα, ακόμα και οι μικρότερες κινήσεις ανάγκης του είναι μέσα στο πρόγραμμα.

Η συζήτηση με την κωδική ονομασία «ρωσική εισβολή στην Ουκρανία» φαίνεται, για την ώρα, να εκπαρθυρώνει την αντίστοιχη με τίτλο «κρούσματα-θάνatoi-μεθ», όμως αυτό που οι ειδικοί επικοινωνιολόγοι αποκαλούν «όρους διεξαγωγής του δημόσιου διαλόγου» φέρει και στις δύο περιπτώσεις απελπιστικές αντιστοιχίες. Μία απ' αυτές είναι και η συστηματική κατασκευοφάντηση κάθε άποψης που δεν παράγεται απευθείας από τα κιτάπια της ΕΥΠ, τις εκθέσεις του καθηγητή Τσιόδρα ή τα απόρρητα έγγραφα του Γενικού Επιτελείου Στρατού. Όλες αυτές οι απόψεις που δεν χρηματοδοτούνται αδρά από κάποιον απ' τους οργανισμούς που αναφέρθηκαν και παραπάνω χαρακτηρίζονται με τιμητικούς όρους όπως «ψεκασμένες», «συνωμοσιολογικές», «ανορθολογικές» και, εσχάτως «πλυντήρια του δικτάτορα Ρούτιν». Από την πλευρά μας, τώρα, ως περιθωριακές/οι που αυτοχρηματοδοτούμε τις δράσεις μας και, για να είμαστε ειλικρινείς, φιλοχεστήκαμε για τους παραπάνω χαρακτηρισμούς δεν μπορούμε παρά να μην αναρωτιόμαστε: υπάρχουν, τελικά, ναζί στην Ουκρανία;

Η απάντηση θα έπρεπε να είναι προφανής: **ναι, φυσικά και υπάρχουν!** Το γεγονός αυτό δεν αποδεικνύεται απλά και μόνο από την ύπαρξη και κυκλοφορία μερικών εκατοντάδων (!) φωτογραφιών που απεικονίζουν νεοναζί του τάγματος Αζον, του Δεξιού Τομέα και του ακροδεξιού κόμματος Σνοβοδα σε ναζιστικές χαιρετούρες αγκαλιά με νατοϊκές σημαίες. Πολύ περισσότερο από τη γραφικότητα των χειρονομιών τους, οι νεοφασιστικές ουκρανικές παραστρατιωτικές ομάδες, που επιχειρήσαν (και επιχειρούν) στο Χάρκοβο, τη Μαριούπολη, την Οδησό και το Κίεβο, δολοφονώντας, λεπλάτωντας και σπίνοντας πογκρόμ απέναντι στους ρωσόφωνους πληθυσμούς της ανατολικής Ουκρανίας, τις κοινότητες των Ρομά ανά την επικράτεια και όσων, εν γένει, δεν ταιριάζουν πληθυσμιακά στο όραμα της «Μεγάλης

ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΣΤΟ ΜΕΤΩΠΟ; ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΑ ΚΑΙ Η ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ

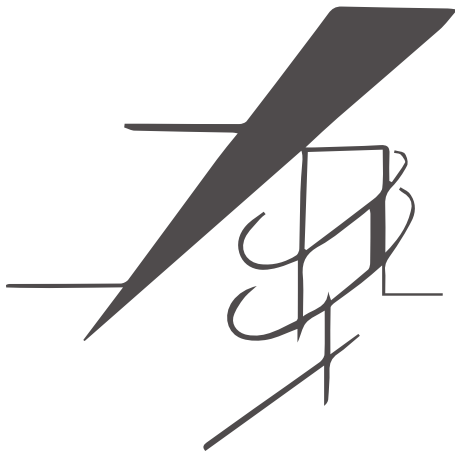
Ουκρανίας», αποτέλεσαν (και αποτελούν), από το 2014 και έπειτα, στρατηγικής σημασίας σύμμοτο του Λονδίνου και της Ουάσινγκτον στην κατεύθυνση της πρόσδεσης του ουκρανικού κράτους στο δυτικό-νατοϊκό μπλοκ. Η χρηματοδότηση τους πηγάζει κάπως έτσι: οι ΗΠΑ αποστέλλουν έκτακτα πακέτα δημοσιονομικής στήριξης στην Ουκρανία· αποδέκτες αυτών των χρημάτων είναι (και) τα υπουργεία που ελέγχονταν (μέχρι το 2019) από το Σνοβοδα και το Δεξιό Τομέα· το υπουργείο Νεολαίας και Αθλητισμού της Ουκρανίας διαθέτει 150.000 ευρώ για τη χρηματοδότηση στρατοπέδων ένοπλης πατριωτικής εκπαίδευσης ανηλίκων με σκοπό «υπερασπιστούν τη χώρα τους από τους Ρώσους και τους συμπαθούντες τους». Δεν είναι δα και κανένα φοβερό μυστικό πως βετεράνοι της CIA βρίσκονταν, μέχρι πρότινος, στην Ουκρανία εκπαιδύοντας τέτοιες παραστρατιωτικές ομάδες στην τέχνη του sniping, τις επιχειρήσεις ενάντια σε tanks και τις τακτικές αποφυγής στρατιωτικής παρακολούθησης. Και όμως, αυτού του είδους τα χαριεντίσματα μεταξύ των φιλελεύθερων δημοκρατιών της δύσης και των υπερήφανων ναζιστών δεν πρέπει να μας κάνουν να πέφτουμε από τα σύνεφα. Δεν συμβαίνει δα και πρώτη φορά· θυμηθείτε, για παράδειγμα, τις οργανώσεις «αποσταθεροποιητικής δραστηριότητας» (υπό την πιθανότητα εμφάνισης «κομμουνιστικού κινδύνου») που οι βρετανικές και αμερικάνικες μυστικές υπηρεσίες είχαν επιμελώς συγκροτήσει καθόλη τη διάρκεια του «ψυχρού πολέμου» αξιοποιώντας το στρατιωτικό κεφάλαιο των ενόπλων ακροδεξιών συμμοριών: την ιταλική επιχείρηση «Gladio», τη βρετανική «Stay Behind», τη γερμανική «Schwert» και την ελληνική «Κοκκίνη Προβιά». Η διολίσθηση της τέχνης του πολέμου από την κρυμμένη εφεδρεία στην ανοιχτή συνεργασία με τους νεοφασίστες δεν είναι παρά ένα δείγμα της αναβάθμισης της έντασης του.

PRAY FOR UKRAINE:

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΗΝ ΤΩΡΙΝΗ ΦΑΣΗ ΤΟΥ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Η 24η Φεβρουαρίου του 2022 θα μείνει για πάντα στην ιστορία σαν η ημέρα που η ανθρωπότητα νίκησε την πλέον επικίνδυνη από όλες τις γρίπες, την Covid-19 φυσικά! Τουλάχιστον αυτό πληροφορηθήκαμε μέσα από δελτία ειδήσεων, αλληπάλληλα tweets, posts και likes, αδιάλειπτες ροές ειδήσεων σε site του ελληνικού εφοπλισμού και πάει λέγοντας. Εν μία νυκτί, ολόκληρος ο δυτικός πολιτισμός του χρυσόψαρου έθαψε (πρόσκαιρα) το τσεκούρι του πολέμου «ενάντια στον άορατο εκθρό» για να ξεθάψει το αντίστοιχο ενάντια «στους εκθρούς της δημοκρατίας και της ελευθερίας»- το οποίο σε ελεύθερη μετάφραση σημαίνει όχι μόνο το ρωσικό κράτος αλλά οποιαδήποτε κρατική οντότητα ή μπλοκ συμμαχιών τολμήσει να αμφισβητήσει την υπεροχή της νατοϊκής πολεμικής μηχανής εντός των διεθνών υποθέσεων.

Εντός των συνόρων τώρα, το ζήτημα θα ήταν απλώς ιλαροτραγικό αν αφορούσε μονάχα την αντικατάσταση της Μ. Παγώνης από τον Α. Συρίγο στις πρωινές τηλεοπτικές εκπομπές. Δεν είναι τέτοιο όμως- και αυτό γιατί η ασφυκτική κρατική γραμμή της «Pray for Ukraine», δεν αποτελεί κάποια -έστω και αφηρημένη- αξιακή επίκληση των αντιπολεμικών κινημάτων του παρελθόντος. Η «Pray for Ukraine» είναι η ευθυγράμμιση του ελληνικού ιμπεριαλισμού στην -κατά τους δεξιούς και αριστερούς εκπροσώπους του- «σωστή πλευρά της ιστορίας», είναι ο,τι επιτάσσει το εθνικό συμφέρον σε καιρούς διεθνών ανακατατάξεων και μετασχηματισμών, είναι, με άλλα λόγια, μια πολύχρωμη προετοιμασία για πόλεμο.

Ας θυμηθούμε κάποιες παλιές ιστορίες.

Στις αρχές της δεκαετίας του '90, το ελληνικό κράτος τοποθετούνταν και πάλι στη «σωστή πλευρά της ιστορίας»: η διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης έβρισκε την Ελλάδα προσδεδεμένη στο μπλοκ των νικητών του ψυχρού πολέμου και με το βλέμμα στραμμένο τόσο προς τη βαλκανική όσο και προς την ανατολική Μεσόγειο.

Στα Βαλκάνια, η στρατηγική της «επέκτασης προς βορρά» απαιτούσε, εκείνα τα χρόνια, τη λόγω και έργω συνεργασία σε τους Σέρβους φασίστες των Milošević, Karadžić και Mladić στο θέατρο του γιουκοσλαβικού εμφυλίου πολέμου και στόχευε στο διαμελισμό του κράτους της Μακεδονίας και την επακόλουθη μοιρασιά των συνόρων του ανάμεσα στην Ελλάδα και τη Σερβία.

Στην ανατολική Μεσόγειο, η προοπτική διάλυσης του τουρκικού κράτους (ένα ενδεχόμενο το οποίο τη δεκαετία του '90 φάνταζε πιθανό) πήγαινε παρέα με ένα σύνολο από αντι-τουρκικές προβοκάτιες οργανωμένες από το ελληνικό κράτος και τις μυστικές του υπηρεσίες: το στρατιωτικό δόγμα του ενιαίου αμυνικού χώρου Ελλάδας-Κύπρου, οι συνεχείς στρατιωτικές ασκήσεις, οι εξοπλιστικές κούρσες και η υποστήριξη του κουρδικού αντάρτικου ήταν μόνο μερικές από τις «φιλειρηνικές ιδέες» που κατέβαιναν στα κεφάλια των Ελλήνων.

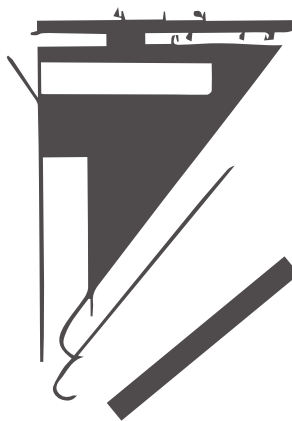
Φεβρουάριος 2002: Ο ελληνικός στρατός καταφτάνει στο αεροδρόμιο της Καμπούλ, για να παραδώσει μαθήματα "ελευθερίας" και "δημοκρατίας"

Λίγο μετά την απόβαση του κλιμακίου, ο συνταγματάρχης Χ. Μανώλας, πρώην επικεφαλής των ελληνικών δυνάμεων στη Βοσνία και μετέπειτα πρόεδρος του Γενικού Επιτελείου Στρατού, δήλωνε: "Είναι μεγάλη μας χαρά και τιμή που βρισκόμαστε εδώ, γιατί όπως γνωρίζετε, ο Μέγας Αλέξανδρος ήταν εδώ πριν 2300 χρόνια. Είναι η πρώτη φορά έκτοτε που βρίσκονται έλληνες στρατιώτες στην περιοχή". Και ξανά προς την δόξα τραβά...

Ξεχασμένες ιστορίες; Είναι αλήθεια πως το ελληνικό κράτος απέχει αρκετά από τη δοξασμένη ιμπεριαλιστική δεκαετία του 1990· η κατάσταση των βόρειων συνόρων του είναι σταθερή και ο «προαιώνιος εχθρός» του κάθε άλλο παρά διεθνώς απομωνομένος είναι. Όμως, οι περιπέτειες του ελληνικού ιμπεριαλισμού κατά τη δεκαετία του '90 μπορούν να αποδειχτούν ιδιαίτερος διδακτικός για την εποχή μας· και αυτό γιατί οι μηχανισμοί του ελληνικού κράτους έχουν συνέχεια: στρέφουν το βλέμμα τους προς το παρελθόν για να αξιοποιήσουν χρήσιμα διδάγματα για μελλοντική χρήση.

Ο ελληνικός ιμπεριαλισμός μπορεί σήμερα να αδυνατεί να ονειρευτεί το διαμελισμό των βόρειων γειτόνων του (του κράτους της Μακεδονίας ή της Αλβανίας, για παράδειγμα) **δεν χάνει όμως ευκαιρία να αξιοποιεί τη γεωστρατηγική του θέση στοχεύοντας στην κάλυψη των πολεμικών αναγκών του συμμαχικού μπλοκ στο οποίο και συμμετέχει:** τέτοια είναι η περίπτωση της απόφασης επέκτασης των αμερικανικών-νατοϊκών βάσεων στο λιμάνι της Αλεξανδρούπολης, στο στρατιωτικό αεροδρόμιο του Βόλου και αλλού. Το ελληνικό κράτος μπορεί να αναγκάστηκε κακώς να εγκαταλείψει τους σχεδιασμούς στρατιωτικής περικύκλωσης της Τουρκίας, όμως οι αντι-τουρκικές προβοκάτσιες καλά κρατούν:

τέτοιες ήταν οι περιπτώσεις τόσο των ελληνικών προσπαθειών οριοθέτησης Αποκλειστικών Οικονομικών Ζωνών (ΑΟΖ) με μια σειρά από κράτη της ανατολικής Μεσογείου στο φόντο της μετατροπής του Αιγαίου σε κλειστή ελληνική λίμνη, όσο και των ανοικτών σχεδιασμών μονομερούς αναβάθμισης του ελληνικού κράτους σε ενεργειακό hub της περιοχής.

Ας μην μπερδεύμαστε λοιπόν: το «pray for Ukraine» και οι μεταμφιέσεις του Ρούτιν με χιτλερικό μουστάκι, η αποστολή στρατιωτικού εξοπλισμού υπό τους ήχους του «give peace a chance» και τα πλαστικά σημαία που ανεμίζουν στο Σύνταγμα: όλα αυτά αφορούσαν και αφορούν τη συμμετοχή του ελληνικού κράτους στον παγκόσμιο πόλεμο, αφορούσαν και αφορούν την επικαιροποιημένη τοποθέτηση του εθνικού συμφέροντος σε μια διεθνή σκακιέρα που βράζει.

Ας είμαστε σίγουρες/οι: η απότομη μετάβαση από την μία κρίση στην επόμενη και από τον έναν πόλεμο στον άλλο συμβαίνει καθώς ο νέος μιλιταρισμός χτίζει το πεδίο βολής του, αρθρώνει αλαζονικά τις πειθαρχήσεις του, επανασυστίνει το κοινωνικό σώμα ως σώμα (τρωινών και μελλοντικών) στρατιωτών. **Και αυτός ο μιλιταρισμός δεν προτίθεται να φρενάρει, εκτός αν του κόψουμε τη φόρα.**

Προσπερ

Μια απ' τις τρεις φορές που βρέθηκε στην Πράια, στην πρώτη καθιερωμένη βόλτα, προπορεύτηκε τρέχοντας. Οι δρόμοι δεν είχαν φάτα και τα πόδια του μίκραιναν μια αόριστη απόσταση. Θα κρυβόταν για να μην τον βρουν οι μεγάλοι, ώσπου κατάλαβε ότι τα πόδια του είχαν σταματήσει. Είχε πέσει σε τρύπα.

Η γιαγιά του τον βρήκε μετά από ώρα. Την επόμενη μέρα, κατάλαβε πως η τρύπα ήταν οικοδομική και το πρωί την είχαν γεμίσει όρθια σίδερα.

Υπάρχει μια τρύπα για τον καθένα. Κάθε φορά που επιστρέφω στην δική μου, όλοι έχουν ξεχωριστά γεράσει. Σε τέσσερα χρόνια τους είδα να καπνίζουν νευρωτικά, να αφήνουν τζούρες στη μέση, να το κόβουν, να κάνουν παιδιά, να περιφέρουν σκυλιά, να ανατιμώνται μαζί με την γειτονιά τους και να παίρνουν το μπόι των ενοικίων που εισπράττουν από κάποια σαν εμένα.

Εθνική επέτειος, αεροκινούμενη καφρίλα, και καποιος απ' τους πρώιμα γερασμένους λέει «όχι, αυτά δεν είναι τα ραφαλι!». Ο μέσος έλληνας κάνει πασαλείμματα σε ιικά φορτία, τηλεοπτική γαστρονομία, μηχανική αεοσκαφών και ναυτικά μίλια. Κι ύστερα τον πειράζουν τα ζώδια.

Ο Α. δεν ξαναπήγε στην Πράια. Οι ενήλικες τρύπες του μοιάζουν με όλων των άλλων: κωλόσπιτα, θρυμματισμένος ελεύθερος χρόνος, σχέσεις με όρους συμμετοχής, δύο δουλειές ή εβδομήμερα για 700€.

Ακολουθώντας τις άπειρες παράλληλες των ευθειών που βγάζουν σε τρύπες, βρίσκουμε όμως και τα εξής: Πρώτα, για κάθε απολυμασμένο χέρι που ανοίγει άλλον έναν υπέρογκο λογαριασμό, υπάρχει ένα άλλο χέρι που θυμάται πως για να ξεφύγει πρέπει να σκάψει λαγούμι. Και, πως για κάθε λογικό ρεαλισμό, υπάρχει ένα όνειρο μέσα σ' ένα όνειρο μέσα σ' ένα όνειρο.

Κυρίως, βουτάμε το κεφάλι στην κοιλιά και θυμόμαστε πως ακολουθούμε τις παράλληλες, μόνο μέχρι να επανεφεύρουμε το περιττό.

